

Fekete Vince

KÉT VARIÁCIÓ

1. Újra

„mert rettenetes, hogy az ember
útja oly silány s oly rövid
a földi portól a veszendő
húson át vissza a porig”
(Szabó Lőrinc: *A hihetetlen büntetése*)

Mert nem lehet ilyen jéghideg, ilyen
gépies nem lehet, ennyire pimaszul,
szemtelenül és megmagyarázhatatlanul
monoton nem lehet minden, ilyen
megmásíthatatlanul zakatoló ez
a körforgásos örület, hogy csak
kezdődjön minden valahonnan
előlről, hogy nőjön, hogy föl-
növekedjék, hogy fölépüljön,
hogy fölemelkedjék, hogy aztán

majd visszazuhanjon, eltűnjön,
elszáradjon, tönkremenjen
magától, a semmivel egyenlővé
váljon, s hogy így menjen ez
szakadatlanul, hogy aztán
kezdődjön megint előlről
megállíthatatlanul, lefoghata-
lanul, visszatarthatatlanul,
recsegve-ropogva emelkedjék
újból az épület, ami a semmivel

volt még egyenlő nemrég, hogy
kihajtson a semmiből, hogy
újra növekedjék, újra rügyet
bontson, virágozzék a fa, a növény,
s hogy elhervadjon újra, s hogy meg-
szülessünk és elpusztuljunk
s hogy újra világra jöjjünk s
elpusztuljunk újra, újra és
újra ismét.

2. Mért nő...

Mert nem lehet ilyen jéghideg,
gépies, ennyire monoton nem lehet
úgyszólván minden, nem lehet ilyen
ez a körforgásos örület,

hogy így menjen szakadatlanul,
hogy fölépüljön, fölemelkedjék,
majd semmivé váljon hirtelen,
mint egy darabjaira hulló nyakék,

és kezdődjék megint ugyanonnan
újra, míg recsegve-ropogva kinő
az elszáradt sásból az idő,

s vizébe halkán belecsobbanj...
születés, pusztulás ott a habban,
újra csak újra, soha meg nem szűnő.

(Helikon, 2006. augusztus 10.)